

Arrest

nr. 83 407 van 21 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 16 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VAN DE MEULEBROUCKE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 mei 2008 diende verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 30 december 2008 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ontvankelijk verklaard.

1.3. Op 18 januari 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de in punt 1.1 bedoelde aanvraag ongegrond. Deze beslissing wordt volgens verzoeker betekend op 16 maart 2012. Zij vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 30.12.2008, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het verslag van de arts-adviseur van 06.01.2012 (zie gesloten omslag) blijkt dat betrokkene lijdt aan een medische problematiek die, hoewel deze kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in het herkomstland, Kameroen. Betrokkene kan reizen, er blijkt geen actuele medische noodzaak tot mantelzorg.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Kameroen. Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende:

Het is moeilijk, maar niet onmogelijk om in Kameroen een ziekteverzekering af te sluiten. Verschillende verzekeraars bieden ziekteverzekeringen aan die 50 tot 100% van de medische kosten terug betalen, afhankelijk van het beleid van de verzekeraar. De medische kosten variëren van ziekenhuis tot ziekenhuis. Private ziekenhuizen zijn kostelijker dan publieke ziekenhuizen.

Generische en essentiële medicijnen zijn voorhanden in Kameroen. Sommige medicijnen worden gedekt door de ziekteverzekering, afhankelijk van welke ziekteverzekering men gekozen heeft.²

Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Kameroen — het land waar hij tenslotte ongeveer 29 jaar verbleef — geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/ of voor (tijdelijke) financiële hulp. Uit eigen verklaringen afgelegd tijdens de asielprocedure wonen de drie broers van betrokkene in Kameroen.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat als een eerste middel kan beschouwd worden werpt verzoeker de schending op “van het motiveringsvereiste vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.”

2.2. Verzoeker betoogt als volgt:

Luidens artikel 62 van de wet van 15 december 1980 worden de administratieve beslissingen met redenen omkleed. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt bovendien dat de opgelegde motivering

in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat zij afdoende moet zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich in de bestreden beslissing op het verslag van de arts-adviseur dd. 6 januari 2012 waarin wordt gesteld dat er geen gegevens beschikbaar zijn over de ernst en de evolutie van de beschreven aandoeningen en waarin niet wordt aangegeven dat een aantal medicijnen die verzoeker in het kader van zijn behandeling inneemt in concreto voor verzoeker niet beschikbaar zijn in het herkomstland (cf. List of essential medicines of RA, bron: www.who.org).

De Dienst Vreemdelingenzaken is van oordeel dat het medische probleem van verzoeker niet van dien aard is dat het niet behandeld zou kunnen worden in het herkomstland, waardoor een afwijzing van de aanvraag voor verzoekster geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling zou inhouden, zonder dat hierbij rekening werd gehouden met de specifieke familiale en financiële situatie waarin verzoeker zich bevindt.

Het moge daarenboven dan ook duidelijk zijn dat de beoordeling in de bestreden beslissing, waarin wordt gesteld dat de voor verzoeker noodzakelijke geneesmiddelen voor hem wel degelijk aanwezig zijn in het herkomstland, in concreto berust op een verkeerde voorstelling van zaken.

Ofschoon verzoeker de beschikbaarheid van deze geneesmiddelen in Kameroen niet ontkent, moge het evenwel uit het voorgaande duidelijk zijn dat door het gebrek aan inkomen van verzoeker de beschikbaarheid van medicatie slechts een illusie is.

Eveneens in strijd met artikel 62 van de wet van 15 december 1980 wordt voorbijgegaan aan de concrete familiale en financiële situatie van verzoeker daar in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoeker in de behandeling van zijn medische behoeften ondersteuning zou kunnen vinden bij vrienden en familie. Zoals hoger reeds beschreven werd verzoeker op jonge leeftijd wees.

Eén en ander maakt dan ook voldoende duidelijk dat in het geval waarbij verzoeker zou dienen terug te keren naar het herkomstland, hij dreigt te worden blootgesteld aan een vernederende of onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Mensenrechtenverdrag. Gelet ook op de inhoud van het verslag van de arts-adviseur, waarin wordt gesteld dat behandeling van verzoeker wel degelijk is gewenst aangezien de mogelijke aandoeningen van verzoeker potentieel ernstig kunnen zijn, is het dan ook absoluut niet uit te sluiten dat bij een gebrek aan medische zorgen zoals dit ontegenzeggelijk het geval zal zijn bij een terugkeer naar het herkomstland, verzoeker zijn overlevingskansen danig in het gedrang worden gebracht, waardoor dan ook besloten kan worden tot schending van artikel 2 van genoemd Mensenrechtenverdrag.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond."

2.3. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In zijn eerste middel werpt verzoeker een schending op van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en artikel 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, er zou tevens sprake zijn van een schending van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. In de uiteenzetting van zijn middel werpt verzoeker tevens een schending op van artikel 3 EVRM. Betreffende de vermeende schending van art. 3 van de wet dd. 29.7.1991, artikel dat de formele motiveringsplicht betreft, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). Verder laat de verwerende partij gelden dat verzoeker zowel een schending aanvoert van de bepalingen die de formele motiveringsplicht opleggen alsook van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, terwijl het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001). Wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden. De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. In antwoord op verzoekers concrete kritiek laat de verwerende partij gelden dat uit de vreemdelingenwet zelf en uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de begrippen uit artikel 9ter Vreemdelingenwet moeten worden verbonden met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo blijkt uit de artikelsgewijze bespreking in de Memorie van Toelichting van artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van nieuw

art. 9ter in de Vreemdelingenwet) dat: "Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. "(Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 5 1-2478/001, p. 35)

Dienaangaande wijst de verwerende partij op het belang van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij zij duidelijk de principes vaststelde die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bij gevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case'), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer. N. vs Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM. Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42). De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. vs. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom te behouden. In D. Vs. The United Kingdom motiveerde het Hof dat er slechts sprake is van een schending van art. 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden: "only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support." Vrije vertaling: "slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. In de zaak D. bestonden deze uitzonderlijke omstandigheden uit het feit dat de verzoekende partij kritiek ziek was, in de mate dat zijn levenseinde nabij was, terwijl in zijn land van herkomst geen enkele vorm van verpleging of medische zorg kon worden verzekerd en hij aldaar niet over familieleden beschikte die zorg konden bieden of die hem uit de nood konden helpen door het aanbieden van enig voedsel onderdak of sociale ondersteuning." Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Illustratief hiervoor is dat sinds D. vs. The United Kingdom geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken. Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wat ook herhaald bevestigd werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie onder meer arresten R.v.V. 74.125 (27.01.2012), 73.999 (27.01.2012), 73.890 (24.01.2012), 73.906 (25.01.2012)). In casu merkt de verwerende partij op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk hoe de bestreden beslissing een schending van art. 3 EVRM tot gevolg kan hebben. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie zich heeft gebaseerd op het verslag van de ambtenaar-geneesheer en dat deze laatste rekening heeft gehouden met alle door verzoeker partij bij gebrachte medische verslagen. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie

oordeelde dat er aan de verzoeker geen verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kon worden toegestaan. Gelet op het feit dat de arts-attaché adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Kosovo, is het niet kennelijk onredelijk van gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om het advies van de arts-attaché te volgen. Door de arts-attaché en de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie werd grondig onderzoek gevoerd naar respectievelijk de beschikbaarheid én de toegankelijkheid van de vereiste medicamenteuze behandeling en gespecialiseerde opvolging. Nogmaals wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing wel degelijk de toegankelijkheid heeft onderzocht doch dat verzoekers een andere invulling geven aan het begrip 'toegankelijkheid'. De invulling die verzoekers lijken te geven aan toegankelijkheid, met name dat naast het onderzoek naar de beschikbaarheid van medicatie ook dient te worden onderzocht wat de effectieve toegankelijkheid is en hoe het zit met de continuïteit van de medicatie, vindt geen steun in de rechtspraak van het EHRM en kan in deze dan ook niet toelaten te besluiten dat er een verkeerde toepassing is gemaakt van artikel 9ter van de vreemdelingenwet of dat de bestreden beslissing op dit punt gebrekkig gemotiveerd is. (R.v.V. nr. 74.693 van 7 februari 2012) De kritiek van verzoeker, als zou de beschikbaarheid van medicatie een illusie zijn door het gebrek aan inkomen, neemt niet weg dat uit de vele arresten van het EHRM die in het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 (nr. 26565/05) worden aangehaald, blijkt dat zelfs een aanzienlijke kost van gezondheidszorg in het land van herkomst geen beletsel vormt voor een uitwijzing van een ernstig zieke vreemdeling naar zijn land van herkomst. Het eerste middel kan niet worden aangenomen."

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. De bestreden beslissing steunt op het advies van de arts-adviseur van 6 januari 2012 dat zich bevindt in het globaal administratief dossier dat op verzoeker betrekking heeft en waarvan verzoeker een kopie toevoegt aan zijn verzoekschrift. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de conclusies van deze arts-adviseur. Deze maakt een evaluatie van de door verzoeker ingezonden medische stukken ter ondersteuning van zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Hij komt tot de vaststelling dat verzoeker drie chirurgische interventies onderging in de periode 2008-2011, namelijk een herstelling van een aneurysma van de aorta, een totale heupprothese en een totale knieprothese. De arts-adviseur merkt op dat de revalidaties bevredigend verliepen, dat verzoekers toestand als zeer goed werd ingeschat en dat hij autonoom is voor de dagelijkse praktijken. De arts-adviseur somt de medicatie op die verzoeker inneemt en stelt vervolgens: "Wat betreft de revalidatie van de knieprothese zijn er geen verslagen meer beschikbaar over de evolutie na mei 2011. We gaan er dan ook vanuit dat die verder goed is verlopen. Samenvattend blijkt dus dat betrokkene het momenteel zeer goed stelt en dat hij met medicatie-inname zeer goed en zelfstandig kan functioneren. De medicatie dient hij wel te nemen." Vervolgens bekijkt de arts-adviseur in hoeverre dit mogelijk is in Kameroen. De arts-adviseur consulteert een bron die hij nader specificeert in zijn advies en komt tot de conclusie dat de door verzoeker genomen medicatie beschikbaar is, sommige in analoge vorm. Vervolgens komt de arts-adviseur tot de vaststelling dat, mocht verzoeker in de toekomst nog medische zorgen behoeven, die ook beschikbaar zijn in Kameroen, waarbij hij verwijst naar diverse bronnen. De arts-adviseur komt tot de globale eindconclusie: "Vanuit medische standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze problematiek, hoewel dit kan beschouwd worden als pathologie die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of

vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Kameroen. Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

In de bestreden beslissing wordt vervolgens, verwijzend naar informatie die nader gespecificeerd wordt in de bestreden beslissing en die zich bevindt in het administratief dossier, en op grond van verzoekers persoonlijke situatie, geconcludeerd dat de benodigde medische zorgen financieel toegankelijk zijn voor verzoeker in Kameroen en wordt finaal geconcludeerd:

“Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene leidt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2.6. Verzoeker is van oordeel dat de verwerende partij geen rekening hield met zijn specifieke familiale en financiële situatie, maar gaat eraan voorbij dat de bestreden beslissing, na gewezen te hebben op de mogelijkheid om in Kameroen een ziekteverzekering te sluiten, stelt: *“Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Kameroen— het land waar hij tenslotte ongeveer 29 jaar verbleef — geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/ of voor (tijdelijke) financiële hulp. Uit eigen verklaringen afgelegd tijdens de asielprocedure wonen de drie broers van betrokkene in Kameroen.”* Met zijn betoog dat met zijn specifieke familiale en financiële situatie geen rekening werd gehouden, zonder dit nader te concretiseren, kan verzoeker voormelde motivering van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

2.7. Verzoeker is verder de mening toegedaan dat de effectieve toegang tot de medische verzorging niet werd onderzocht. Volgens verzoeker volstaat het niet enige internetwebsites weer te geven om aan de hand daarvan te concluderen dat verzorging beschikbaar en toegankelijk is in Kameroen. Hij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad. Te dezen dient de Raad vast te stellen dat RvV 38 809 handelt over een beroep dat aanhangig gemaakt werd bij de Raad tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De in deze zaak aangevochten beslissing betreft derhalve geen beslissing waarbij een aanvraag om medische redenen ongegrond wordt verklaard en verzoeker kan er dan ook niet dienstig naar verwijzen. In zaak RvV 58 892 kwam aan bod dat de ambtenaar-geneesheer verwees naar een rapport dat te raadplegen was op internet maar waaruit enkel de beschikbaarheid van medicatie kon afgeleid worden doch niet de toegankelijkheid. Anders dan in voormelde zaak wordt in de bestreden beslissing wel de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen beoordeeld, waarbij verwezen wordt naar informatie die zich bevindt in het administratief dossier en naar de persoonlijke situatie van verzoeker. Verzoekers zaak kan dan ook niet vergeleken worden met de situatie waarop RvV 58 892 betrekking heeft. In zaak RvV 50 147 ten slotte kwam aan bod dat de verwerende partij bij haar onderzoek of de benodigde verzorging toegankelijk is voor de betrokken vreemdeling, onvoldoende rekening had gehouden met de specifieke situatie van betrokkene die als asielzoeker zou teruggestuurd worden naar het land dat verantwoordelijk is voor betrokkenes asielaanvraag. Ook deze situatie kan niet vergeleken worden met verzoekers situatie. Immers werd in de bestreden beslissing nagegaan of de benodigde medische zorgen in Kameroen beschikbaar en toegankelijk zijn voor verzoeker die de Kameroense nationaliteit bezit en die zich in Kameroen niet in een kwetsbare positie als asielzoeker zal bevinden.

2.8. Van verwerende partij kan in het licht van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet niet meer verwacht worden dan dat ze aan de hand van bronnen en rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker nagaat of de benodigde medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst. Of verzoeker effectief toegang krijgt tot de benodigde zorgen zal afhangen van diens effectieve verblijf in Kameroen en diens wil om hierop een beroep te doen. Verzoeker is van oordeel dat hij *“certissime non”* verzorging kan verkrijgen in Kameroen, maar een dergelijke overtuiging kan de bestreden beslissing niet onderuit halen waar deze, verwijzend naar het advies van de arts-adviseur

van 6 januari 2012 die diverse bronnen raadpleegde, stelt dat de benodigde medische zorgen beschikbaar zijn in Kameroen.

2.9. Verzoeker ontkent in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk de beschikbaarheid van de in het advies van de arts-adviseur vermelde medicatie niet, doch is van oordeel dat door het gebrek aan inkomen de beschikbaarheid van de medicatie slechts een illusie is. Verzoeker voert echter niet meer dan een bloot betoog inzake een gebrek aan inkomen. De Raad herhaalt dat verzoeker niets inbrengt tegen de in punt 2.6. geciteerde passage van de bestreden beslissing. Het mogelijk gegeven dat verzoeker op jonge leeftijd wees werd, maakt niet dat de bestreden beslissing op verkeerde overwegingen steunt waar ze stelt *“Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Kameroen – het land waar hij tenslotte ongeveer 29 jaar verbleef – geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/ of voor (tijdelijke) financiële hulp. Uit eigen verklaringen afgelegd tijdens de asielprocedure wonen de drie broers van betrokkene in Kameroen.”*

2.10. Waar verzoeker verwijst naar het in de bestreden beslissing vermelde rapport van de IOM van 11 december 2009 en betoogt dat hieruit blijkt dat het zeer moeilijk is om zich aan te sluiten bij een ziekte-verzekering, dient de Raad op te merken dat verwerende partij zulks ook niet ontkent aangezien in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld wordt: *“Het is moeilijk, maar niet onmogelijk om in Kameroen een ziekteverzekering af te sluiten.”* Waar verzoeker betoogt dat uit het voormelde IOM-rapport blijkt dat hartpatiënten zoals verzoeker niet worden behandeld in Kameroen, dient de Raad op te merken dat verzoeker niet duidelijk maakt waarop dit steunt. Alleszins vindt verzoekers betoog geen steun in het uittreksel van het IOM-rapport dat hij aan zijn verzoekschrift voegt en waarin op p. 7 kan gelezen worden: *“However, there are medical specialists in major public hospital for (...) cardiology”*.

2.11. Waar verzoeker gewag maakt van een vernederende of onmenselijke behandeling die hem te wachten staat bij terugkeer naar Kameroen, dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten. Wegens het gebrek aan een verwijderingsmaatregel is een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.574). Bovendien kan het gegeven dat verzoeker net als andere inwoners in Kameroen mogelijk zal worden geconfronteerd met een mindere toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen op zich geen schending van artikel 3 EVRM met zich meebrengen. In dit verband kan nog verwezen worden naar het in de nota met opmerkingen aangehaalde arrest van het EHRM van 27 mei 2008, Grote Kamer in de zaak N.t Verenigd Koninkrijk, waarin gesteld werd: *“La décision d'expulser un étranger atteint d'une maladie physique ou mentale grave vers un pays où les moyens de traiter cette maladie sont inférieurs à ceux disponibles dans l'Etat contractant est susceptible de soulever une question sous l'angle de l'article 3, mais seulement dans des cas très exceptionnels, lorsque les considérations humanitaires militant contre l'expulsion sont impérieuses”* en *“l'article 3 ne fait pas obligation à l'Etat contractant de pallier lesdites disparités en fournissant des soins de santé gratuits et illimités à tous les étrangers dépourvus du droit de demeurer sur son territoire. Conclure le contraire ferait peser une charge trop lourde sur les Etats contractants”* (§§ 42 en 43 van het arrest, vrije vertaling uit de nota met opmerkingen: *“Vreemdelingen, die het voorwerp uitmaken van een verwijderingsmaatregel kunnen in principe geen verblijf in die lidstaat opeisen om te kunnen blijven genieten van de medische, sociale of andere vormen van bijstand en diensten aangeboden door de lidstaat. Het feit dat verzoeker's levensverwachting op significante wijze wordt ingekort is op zich onvoldoende om te besluiten tot een schending van art. 3 EVRM. De beslissing tot verwijdering van een vreemdeling, die lijdt aan een serieuze mentale of psychische ziekte, naar een land waar de faciliteiten voor behandeling van die ziekte minderwaardig zijn in vergelijking met deze van de verwijderende lidstaat, kan slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden een schending van art. 3 EVRM uitmaken, met name wanneer de menswaardige motieven tegen een verwijdering dermate ernstig/dwingend zijn.”* En *“art. 3 EVRM impliceert niet dat een lidstaat de plicht heeft om deze ongelijkheden te nivelleren door de verstrekking van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan alle vreemdelingen zonder verblijfsrecht. Er anders over oordelen zou een te zware last op de schouders van de lidstaten leggen.”*). Het EHRM oordeelde in het voormeld arrest van 27 mei 2008 tevens dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt in beginsel niet volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM op te leveren. Enkel dus *“in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./Verenigd Koninkrijk, bevestigd in de zaak EHRM, 20 december 2011, nr. 10486/10, Y.-E.M. t. België). Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij zich in een dergelijk uitzonderlijk geval bevindt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.12. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op “van het vertrouwensbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Verzoeker betoogt als volgt:

“De bestreden beslissing schendt het vertrouwensbeginsel, een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen die door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt, zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar af anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen in het bestuur stellen, te misleiden. Overeenkomstig artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 waarin vereist wordt dat bestuurshandelingen de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan een beslissing ten grondslag liggen en dat hiermee strijdig in het besluit van de bestreden beslissing wordt gesteld dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Uit het gestelde besluit kan onmogelijk worden afgeleid of de Dienst Vreemdelingenzaken al dan niet ene of gene ziekte waarvoor medische behandeling noodzakelijk is, in hoofde van verzoeker weerhoudt. Overeenkomstig het zorgvuldigheidsbeginsel dient de overheid haar beslissingen te nemen met een voldoende zorgvuldige beoordeling van de feiten en wetten. Hiermee is strijdig dat de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing heeft genomen zonder in concreto af te toetsen of verzoeker effectief toegang zou kunnen hebben tot de voor hem noodzakelijke medische zorgen wanneer hij zou dienen terug te keren naar het herkomstland. Verzoeker verblijft reeds sinds bijna vier jaar, met name sinds 19 april 2008 in ons land. Na de afwijzing van zijn eerste asielaanvraag diende verzoeker een aanvraag tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in op grond van huidig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Het uitblijven van enige handeling vanwege het bestuur heeft in hoofde van verzoeker aanleiding gegeven tot de rechtmatige verwachting dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend zolang er geen beslissing werd genomen over de door verzoeker ingediende aanvraag tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van (toenmalig) artikel 9, derde lid (huidig artikel 9bis) van de wet van 15 december 1980. Het heeft meer dan drie jaar en negen maanden geduurd vooraleer verzoeker op 16 maart 2012 kennis werd gegeven van de weigering. Ondertussen heeft verzoeker hier een leven opgebouwd en werden zijn twee kinderen hier geboren. Zodoende schendt de bestreden beslissing het rechtmatig vertrouwen van verzoeker. Uit het voorgaande volgt dat de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel, dat een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur vormt, schendt. Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.”

2.13. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

In zijn tweede middel werpt verzoeker een schending op van het vertrouwensbeginsel. Verzoeker beweert vooreerst dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid of de Dienst Vreemdelingenzaken al dan niet ene of gene ziekte waarvoor medische behandeling noodzakelijk is, in hoofde van verzoeker weerhoudt. Verzoeker zoekt spijkers op laag water. In de bestreden beslissing wordt immers duidelijk gesteld dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Terwijl tevens werd gemotiveerd dat uit het verslag van de arts-adviseur blijkt dat verzoeker lijdt aan een medische problematiek, die hoewel deze kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het herkomstland. Uit het bij de bestreden beslissing gevoegde attest van de arts-attaché blijkt overigens eveneens welke aandoeningen al dan niet weerhouden werden in het kader van het onderzoek naar de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Verzoeker kan niet anders voorhouden. Verder laat de verwerende partij gelden dat verzoeker geen schending van het vertrouwensbeginsel aannemelijk maakt. Het feit dat er niet binnen een redelijke termijn uitspraak wordt gedaan over een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan namelijk niet tot gevolg hebben dat dit verzoek dan maar moet worden ingewilligd. Inderdaad voorziet geen enkele verdrag- of wetsbepaling, dat een dergelijke aanvraag automatisch wordt ingewilligd indien geen uitspraak is gedaan binnen een redelijke termijn.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren. (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021) Het louter feit dat nog niet geantwoord werd op verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter, kan in hoofde van verzoeker op geen enkele wijze een rechtmatig vertrouwen wekken als zou hem geen bevel zou mogen worden gegeven. Het louter indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van at. 9ter creëert in hoofde van verzoeker immers geen verblijfsrecht. Verzoeker verblijft op dat ogenblik nog steeds illegaal op het grondgebied. Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.14. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

2.15. Aan het gegeven dat de behandeling van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen enige tijd in beslag neemt en dat hij ondertussen hier een leven opbouwt, kan verzoeker niet de verwachting ontlenen dat zijn aanvraag gegrond zou worden verklaard. Waar verzoeker zich erover beklaagt dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt verstrekt, dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing er niet toe strekt jegens verzoeker een verwijderingsmaatregel te nemen.

2.16. Waar verzoeker voorts gewag maakt van de schending van de zorgvuldigheidsplicht en opwerpt dat de verwerende partij een beslissing heeft genomen zonder in concreto af te toetsen of hij effectief toegang zou kunnen hebben tot de voor hem noodzakelijke medische zorgen wanneer hij zou dienen terug te keren naar zijn land van herkomst, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel waar dergelijke kritiek reeds aan bod kwam.

2.17. Waar verzoeker dan weer verwijst naar artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en betoogt dat uit de bestreden beslissing “*onmogelijk [kan] worden afgeleid of de DVZ al dan niet ene of gene ziekte waarvoor medische behandeling noodzakelijk is, in hoofde van verzoeker weerhoudt*”, dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing verwijst naar het advies van de arts-adviseur van 6 januari 2012 waarin details terug te vinden zijn aangaande verzoekers medische aandoeningen. Dit stuk werd onder gesloten enveloppe betekend aan verzoeker en hij voegt dit aan zijn verzoekschrift. De formele motiveringsplicht werd te dezen derhalve vervuld.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA